

ADOLPHE MONTICELLI

bij het portret. Monticelli heeft opvallend veel kinderportretten geschilderd. Bij deze treft ons allereerst de bijzondere opvatting die de schilder van het kind had, dat hij meer als een kleinen dan wel als een onvolgroeiden mensch beschouwde. Men krijgt den indruk dat hij dezen leeftijd even zoo au sérieux neemt (niet in den zin van interessant-vinden) als de volwassenheid. Het zijn nooit lachende en zelden spelende kinderen, maar bedachtzame, ietwat melancholiek peinzende of verwonderde kinderkopjes. Dan is er het mannenportret, waarvan reeds vroeg, omstreeks 1850, belangrijke voorbeelden zijn te vinden. Ik noemde reeds het portret van den grootvader, dat zich in de Kröller-collectie bevindt. Het vertoont den invloed van drie generaties van portretschilders met uitgesproken teekentalent, David, Gros, Ingres en Chassériau. Maar deze kop van den 80-jarigen tijdgenoot van Napoleon en notabele van Marseille doet moderner aan dan de portretten der vorigen. De schilder heeft hier een tweeslachtige positie tegenover zijn model aangenomen, n.l. tegelijk lucide en naïef. Hij was dupe van de gewichtigheid bij dezen bourgeois, maar als schilder beheerschte hij zijn onderwerp volkomen en maakte zich niet schuldig aan eenige mooimakerij. Deze houding is een zeldzaamheid en wijst meestal op de aanwezigheid van een zeer sterke persoonlijkheid. Het groote portret van den heer Kahn, dat uit de tweede periode dateert, vertoont niet die rake penseeltoetsen van het vorige, maar getuigt wel van een dieper indringen in het gevoelsleven van den uitgebeelde. Het gezicht vormt het sterkste deel van dit groote doek, dat voor de rest een wat zwakken

A. Monticelli, De hooiwagen - Tate Gallery, Londen

